



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Jana Ryby ve věci

žalobkyně: **IT8 – Informační technologie s.r.o.**, IČO 25107216
sídlem K Velké ohradě 892, 155 00 Praha 5

proti
žalovanému: **Český telekomunikační úřad**
sídlem Sokolovská 219, 190 00 Praha 9

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Rady žalovaného ze dne 29. 6. 2017 č. j. ČTÚ-1 545/2017-603,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

1. Žalobkyně se u Městského soudu v Praze domáhala podanou žalobou zrušení rozhodnutí předsedy Rady žalovaného (dále jen „*rozkladový orgán*“) ze dne 29. 6. 2017 č. j. ČTÚ-1 545/2017-603, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu, odboru regulace komunikačních činností a poštovních služeb (dále jen „*prvostupňový orgán*“ či „*žalovaný*“), ze dne 1. 12. 2016 č. j. ČTÚ-96 465/2016-610/III. vyř. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně, tehdy účastnice řízení, uznána vinnou správním deliktem podle § 118 odst. 5 písm. b) zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*ZEK*“), že na základě žádosti prvostupňového orgánu ze dne 20. 7. 2016 č. j. ČTÚ-66 780/2016-610 uplatněné podle § 115 ZEK nepředložila do dne 31. 8. 2016 informace, údaje a podklady stanovené formulářem elektronického sběru dat (dále též „*ESD*“) ART161 – Služby poskytované v elektronických komunikacích. Za toto porušení byla žalobkyni uložena pokuta podle § 118 odst. 22 písm. a) ZEK ve výši 10 000 Kč.

2. Proti tomuto rozhodnutí žalobkyně brojí podanou žalobou, námitky v ní uplatněné lze shrnout do následujících žalobních bodů:
3. V prvním žalobním bodu žalobkyně namítá, že rozkladový orgán řádně nevypořádal její námitku o nejasné definici splnění povinnosti vyplněním formuláře webové aplikace. Žalobkyně nesouhlasí se správními orgány, že předmětný formulář ESD prvostupňovému orgánu ve stanovené lhůtě nezaslala, o jeho zaslání však nemá zpětnou vazbu, např. doručenkou, kterou by tvrzení doložila. Předložení e-mailové zprávy jako potvrzení o doručení formuláře není možné pro technickou chybu prvostupňového orgánu. E-mail zasílaný prvostupňovým orgánem při změně stavu formuláře neobsahuje žádné bezpečnostní prvky, jeho pravost tak může být zpochybněna. Absenci potvrzení žalobkyně považuje za systémový atribut ESD. Jelikož o potvrzení se neuvažuje ani pro budoucí formuláře, nelze vyloučit opakování situace.
4. Žalobkyně uvádí, že požadované informace předložila na výzvu prvostupňového orgánu v náhradním termínu. Podle žalobkyně v dosavadní praxi uznal žalovaný povinnost za splněnou, když v okamžiku přezkumu byl formulář ve stavu verifikovaném. O verifikaci se nevyhotovuje žádný protokol a při změně stavu formuláře přestává jeho uznání platit, změnu stavu verifikovaného formuláře nelze ovlivnit. Pokud je formulář odevzdán v řádném termínu, ale je žalovaným vrácen k doplnění, aniž by o tom byla povinná osoba prokazatelně informovaná, zůstává z pohledu žalovaného zákonná povinnost nesplněna. O tomto svědčí i upozornění na možné zahájení správního řízení na odevzdaném formuláři, který povinná osoba už nepotřebuje kontrolovat.
5. Podle žalobkyně žalovaný nezkoumal způsob spáchání správního deliktu, nevysvětlil změnu stavu formuláře mezi jeho prvním odevzdáním a zahájením správního řízení. S ohledem na důkazní nouzi doložila žalobkyně situaci před změnou neformálně poté, co nahlédla do spisu otiskem obrazovky, který žalovaný neuznal za důkaz, že údaje byly včas vyplněny.
6. Žalobkyně upozorňuje, že v průběhu řízení neobdržela žádnou výzvu, aby doplnila chybějící údaje formuláře před termínem odevzdání, ani po jeho uplynutí. Žalobkyni nebyly zasílány prostřednictvím ESD žádné upozorňující e-maily, ani urgencye neodevzdaného formuláře. Žalobkyně se o tomto stavu dozvěděla až doručením příkazu, který žalovaný vydal bez zjištění skutečného stavu. Žalobkyně k možnosti aplikace § 120 odst. 6 ZEK navrhuje pravidelnou kontrolu přidělených ESD formulářů. Žalobkyně nepovažuje za vyloučené, že formulář či výzvu k jeho doplnění může přidat žalovaný až dodatečně vzhledem k neexistenci prokazatelného informování o takovém aktu. Žalobkyně nesouhlasí se žalovaným, že jejím jednáním došlo k ohrožení či narušení řádného chodu žalovaného, jelikož chybějící informace požadoval žalovaný po více než dvouměsíčním odstupu od řádného termínu v době, kdy již disponoval informacemi neformálně předanými. Žalobkyně formálně informace předala v den, kdy jí žalovaný oznámil možnost jejich doplnění. Podle žalobkyně mohl žalovaný oznámit nedostatek žalobkyni dříve, než mělo dojít k ohrožení chodu působnosti žalovaného.
7. Žalobkyně upozorňuje na možnost, že „prázdný formulář“, v němž jsou všechna vyplňovaná pole prázdná, lze za určitých okolností považovat za řádně vyplněný, tedy za splněnou zákonnou povinnost, pokud by povinná osoba ve sledovaném období nevykonávala žádnou činnost, která je předmětem zájmu formuláře. Žalobkyně upozorňuje, že v jejím případě jsou z řádků v počtu stovek ve formuláři relevantní jen čtyři.
8. Žalobkyně nemá důvěru k ESD, jelikož žalovaný může úmyslně či z nedbalosti pozměnit evidované formuláře bez vědomí povinné osoby tím, že přidělí či odstraní formulář i bez notifikace. Dne 24. 8. 2017 při tzv. experimentu ověřování fungování ESD, o jehož průběhu byl vyhotoven protokol, byl žalobkyni přidělený formulář již odevzdaný ART171 a posléze jeden formulář odebraný. Žalobkyně tvrdí, že přitom došlo ke ztrátě dat jako v právě projednávaném případě. O přidělení a smazání nebyly odeslány notifikace, jako je tomu v jiných případech. K tzv. vyprázdnění formuláře může dle žalobkyně dojít i smazáním vyplněného a přiděleného

prázdného formuláře. Na návrh žalobkyně na obnovu dat ze zálohy přitom žalovaný nereagoval. Automatické potvrzení žalovaného o formuláři by takovou situaci řešilo. Žalobkyně proto namítá, že žalovaný se nezabýval otázkou, jak mohlo dojít k situaci, že formulář ART161 v ESD se zobrazoval v době před termínem odevzdání jako odevzdaný, později jako neodevzdaný, a jak se mohla ztratit data již odevzdaná, popř. zda se uložila data neúplná v případě nějaké technické závady.

9. Ve druhém žalobním bodu žalobkyně namítá porušení ustanovení o uložení pokuty. Podle žalobkyně nevzal žalovaný v úvahu, že v rozhodné době nebyl zcela funkční systém pro upozornění na změnu stavu formuláře, jehož závadou byla postižena žalobkyně při vyplňování formuláře ART161.
10. Žalobkyně nesouhlasí se žalovaným, který nezohlednil, že v jiných případech byly notifikace funkční, na které povinné osoby nereagovaly. Ve věci žalobkyně žalovaný o technickém problému v době vydání příkazu nevěděl, v době vydání obou stupňů rozhodnutí už o něm věděl, přesto odůvodnil výši pokuty druhově obdobnými věcmi, ačkoli technický problém nedopadl na jinou povinnou osobu. Jestliže žalovaný uvádí, že není jeho povinností o změně stavu formuláře nebo termínu odevzdání informovat povinnou osobu, žalobkyně za protiargument uvádí, že není její povinností kontrolovat, zda žalovaný obdržené údaje neztratil.
11. Podle žalobkyně nepřihlédl žalovaný ani k závažnosti deliktu. Na základě poznatku, že žalobkyně není významným podnikatelem na relevantních trzích, sice shledal snížení závažnosti deliktu, avšak neuvedl jej za polehčující okolnost snižující výši pokuty.
12. Žalobkyně s poukazem na § 120 odst. 3 ZEK k možnosti vyvinění se uvádí, že v následujících dvou letech bude vystavena vyššímu tlaku, aby neporušila své povinnosti a nebyla potrestaná dvojnásobnou pokutou. Navrhuje, aby žalovaný přijal opatření ke snížení rizika vzniku nezaviněného či neovlivnitelného porušení zákonné povinnosti žalobkyně v obdobném případě, nebo poskytl administrativně nenáročné potvrzení o splnění povinnosti.
13. Ve třetím žalobním bodu žalobkyně namítá jinou správní praxi daného případu oproti svým předchozím přiděleným formulářům. U formuláře ART152, který byl zasažen technickým problémem nezasílání notifikací, žalovaný kontaktoval telefonicky žalobkyni a upozornil ji na vrácený formulář. Žalobkyně chybějící informace doplnila a žalovaný formulář verifikoval. Formulář ART162 poté, co jej žalobkyně vyplnila a odevzdala žalovanému, jej žalovaný vrátil žalobkyni k doplnění. Žalobkyně chybějící informace doplnila v termínu pro odevzdání. Formulář ART171 byl verifikován a uzavřen ještě před žádostí žalovaného. Žalobkyně proto považuje za reálné, aby formulář byl odevzdaný a verifikovaný ještě před termínem odevzdání. U tohoto formuláře žalobkyně požádala o potvrzení, že jej odevzdala. Potvrzení obdržela téměř 4 týdny po podání žádosti. Takový postup žalobkyně považuje za neefektivní, neboť potvrzení povinná osoba nebude mít k dispozici před uplynutím termínu odevzdání. Podle žalobkyně z uvedeného vyplývá, že žalovaný v jiných situacích ověřil, že žalobkyně byla seznámena se situací, popř. si vyžádal doplnění informací. V daném případě při funkční notifikaci by k nastolené situaci nedošlo, žalobkyně by totiž reagovala jako v jiných případech na notifikační e-maily. Žalovaný si proto měl ověřit nečinnost žalobkyně.
14. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl žalobu zamítnout jako nedůvodnou. K námitce, že ve svém rozhodnutí se nevyjádřil k rozkladové námitce o nejasné definici splnění povinnosti vyplněním formuláře webové aplikace, odkázal na napadené rozhodnutí, v němž poukázal na článek 2 písm. c) Všeobecného oprávnění č. VO-S/1/07.2005-9, ve znění pozdějších změn, podle kterého *„fyzické a právnické osoby poskytující služby elektronických komunikací podle § 8 odst. 1 písm. b) zákona poskytují Úřadu na jeho žádost informace podle § 115 zákona prostřednictvím systému elektronického výkaznictví, pokud Úřad nestanoví v žádosti podle § 115 jinak“*.

15. Žalovaný uvedl, že se žalobkyní bylo vedeno správní řízení z důvodu neodevzdaného formuláře, nikoli pro jeho chybné vyplnění. Datum přidělení formuláře je uvedeno v systému ESD u každého formuláře, který je povinné osobě dostupný. Ohledně vyplnění a odevzdání formuláře ART161 žalovaný odkázal na rozhodnutí prvostupňového orgánu, ze kterého vyplývá, že povinná osoba se o odevzdání formuláře může přesvědčit v aplikaci ESD, v níž se při postupném ukládání dat a odevzdání formuláře mění ikona znázorňující aktuální stav formuláře. V historii formuláře se zobrazují veškeré kroky, které byly s formulářem provedeny, včetně data a času změny. V předmětné věci v historii na portálu ESD v době nahlížení žalobkyně do spisu dne 3. 11. 2016 ve 14,00 hodin byl předmětný formulář ve své historii ještě neodevzdaný, prázdný, nevyplněný a bez záznamu. Poprvé jej žalobkyně do ESD uložila a odevzdala dne 3. 11. 2016 v 15,45 hodin. K uvedené nápravě bylo přihlédnuto jako k polehčující okolnosti. Následující den žalovaný vyzval žalobkyni k doplnění formuláře. Žalovaný jej verifikoval po jeho opravě dne 8. 11. 2016.
16. Žalovaný dále uvedl, že o případném vrácení formuláře k opravě či doplnění je povinná osoba informována e-mailem, nereaguje-li, pak urgenčním e-mailem. V daném případě byly žalobkyni zasílány informační i urgentní e-maily, které nebyly žalobkyni doručeny, což vyplynulo z žalobkyní podaného odporu. V analýze došlých notifikačních e-mailů, kterou předložila žalobkyně, byl zmíněný problém způsoben rozdílným zabezpečením poštovních serverů žalobkyně a žalovaného. Z tohoto dokumentu vyplývá, že problém nebyl pouze na straně žalovaného, nýbrž i žalobkyně.
17. K žalobkyní namítané technické závadě v systému žalovaného zdůraznil žalovaný, že povinnost zasílat informace či urgenční e-maily nemá uloženou ani v ZEK ani v jiném právním předpisu.
18. K otisku obrazovky, který předložila žalobkyně dne 3. 11. 2016 poté, co nahlédla do spisu, žalovaný uvedl, že ikona formuláře znázorněná na otisku obrazovky žalobkyně vypovídala o formuláři nikoli pouze odevzdaném, nýbrž už zkontrolovaném pracovníkem žalovaného. Po upozornění na tuto nesrovnalost, žalobkyně odmítla předložený otisk obrazovky založit do spisového materiálu. Žalovaný upozornil, že za celou dobu existence systému ESD nedošlo k situaci, že by skutečný stav formuláře neodpovídal ikoně znázorňující jeho stav.
19. K námitce nesprávného zobrazení a ztráty dat žalovaný uvádí, že odevzdaný/vyplněný formulář není možné aplikačně odebrat. Pokud povinná osoba formulář jednou uloží nebo jej odevzdá, není možné ho ze systému ESD odebrat. Přidělit či odebrat lze pouze prázdný nevyplněný a současně neodevzdaný formulář.
20. Žalovaný k návrhu žalobkyně na zasílání potvrzení o odevzdání formuláře uvedl, že současný způsob informování povinných osob o odevzdání či vrácení formuláře prostřednictvím e-mailových zpráv považuje za dostatečný s ohledem na pravidelnost, zavedený způsob sběru dat, i vysoký počet povinných osob vyplňujících přidělené formuláře. Na základě písemné žádosti povinné osoby o zaslání potvrzení o odevzdání předmětného formuláře prostřednictvím systému ESD toto potvrzení žalovaný poskytne, pokud byl formulář odevzdán požadovaným způsobem.
21. K tzv. neformálnímu předání údajů, jež zmiňuje žalobkyně, žalovaný uvedl, že jakékoli jiné předání formuláře než prostřednictvím systému ESD nelze považovat za řádné splnění povinnosti. Jednou z podmínek předání údajů je i forma, v níž má povinná osoba údaje předat. Upozornění na možné zahájení správního řízení je splněním poučovací povinnosti žalovaného. Pokud povinná osoba odevzdá řádně vyplněný formulář, v systému ESD se změní ikona znázorňující stav formuláře na odevzdaný. Povinnost poskytnout žalovanému požadované informace je tímto okamžikem splněna. O této skutečnosti se může přesvědčit i povinná osoba v systému ESD. O odevzdaném či vráceném formuláři jsou povinné osoby informovány e-mailem. Žalovanému není známo, že by notifikační e-maily nebyly žalobkyni doručovány.

22. Podle žalovaného experiment ze dne 24. 8. 2017 provedený v sídle žalovaného potvrdil, že ikona znázorňující přidělený prázdný (nevyplněný) formulář, se zobrazuje v systému správně. Součástí experimentu bylo přidělení a následné odebrání testovacího formuláře. Testovací formulář byl ve stejný den přidělen i odebrán, notifikační e-mail, který se jinak posílá druhý den poté, nemohl tak být odeslán. Experiment naopak prokázal, že ikona znázorňující stav formuláře, se při změně jeho stavu zobrazuje správně, žádná chybovost systému ESD nebyla prokázána.
23. Pro úplnost žalovaný dodal, že formuláře jsou přidělovány povinným osobám pravidelně vždy ve stejném období, termíny pro jejich odevzdání se nemění. Shodně tak informační i urgenční e-maily žalovaný zasílá povinným osobám vždy ve stejných termínech.
24. K námitkám obsaženým ve druhém žalobním bodu žalovaný uvedl, že při ukládání pokuty byla zohledněna kritéria podle § 120 odst. 4 ZEK. Za polehčující okolnost bylo zohledněno, že žalobkyně svou povinnost dodatečně splnila. Žalovaný nesouhlasí s tvrzením žalobkyně, že nepřihlédl k závažnosti deliktu. Odkázal na žalobou napadené rozhodnutí, že prvostupňový orgán za „*skutečnost snižující závažnost správního deliktu vyhodnotil skutečnost, že účastník řízení je s ohledem na dodané údaje méně významným poskytovatelem v oblasti elektronických komunikací z hlediska možných dopadů na zřeknutí podkladů pro analýzy relevantních trhů a podkladů potřebných pro výkon státní statistické služby a mezinárodního vykazování*“; s tímto odůvodněním se rozkladový orgán ztotožnil. Uvedené bylo vyhodnoceno za okolnost snižující závažnost správního deliktu.
25. Okolnosti daného případu neumožňovaly liberaci žalobkyně podle § 120 odst. 6 ZEK. Žalovaný postupoval v souladu se ZEK tím, že žalobkyni zaslal do datové schránky žádost o poskytnutí relevantních informací podle § 115 odst. 1 ZEK.
26. K námitkám, které jsou uvedeny ve třetím žalobním bodu, žalovaný uvedl, že pokuta byla uložena v souladu s § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*správní řád*“), a nevymyká se rozhodovací praxi žalovaného v druhově podobných věcech. Její výše nevybočuje z rámce pokut ukládaných žalovaným za spáchání správního deliktu podle § 118 odst. 5 písm. b) ZEK, což ale neznamená, že žalovaný nezhodnotil okolnosti daného případu. K formuláři ART171 žalovaný uvedl, že situaci prověřil za použití různých webových prohlížečů. Při opakovaném přidělování formuláře byl vždy formulář zobrazen ve stavu prázdném, ani jednou nedošlo při jeho přidělení k chybnému zobrazení. Na straně žalovaného nebyl zjištěn žádný technický problém. Pokud formulář není opraven a odevzdán v termínu stanoveném pro opravu, zasílá žalovaný urgenční e-mail, popř. kontaktuje telefonicky, jak tomu bylo v posuzovaném případě.
27. K žalobkyní zmiňované dvou měsíční prodlevě žalovaný uvádí, že kontroluje postupně cca 2 500 formulářů, s ohledem na vytíženost nejen touto činností může dojít v některých případech k prodlevě. Automaticky vydávané potvrzení o každé akci provedené s formulářem se nejvíce jako realizovatelné, jelikož jeden formulář může být povinné osobě, což je cca 2 500 subjektů, vrácen k doplnění i vícekrát.
28. Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobkyně ani žalovaný ve stanovené lhůtě dvou týdnů svůj nesouhlas s takovým projednáním věci nevyjádřili ve smyslu § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*s. ř. s.*“).
29. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán podle § 75 odst. 2 věta první s. ř. s. a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), se zřetelem k zásadě, že při posuzování zákonnosti napadeného správního rozhodnutí je třeba přihlídnout nejen k hmotněprávní úpravě deliktů odpovědnosti, která platila v době rozhodování správního orgánu, nýbrž i k úpravě pozdější, je-li to pro pachatele příznivější. Soud konstatuje, že novelizace ZEK zákonem č. 183/2017 Sb. (v části sto šedesáté třetí) v souvislosti s novým pojetím přestupkového práva však takové mírnější posouzení neumožnila.

30. Před vlastním posouzením jednotlivých námitek soud konstatuje, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu soudy nemusí nutně reagovat na každý dílčí argument uvedený v žalobě. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014 č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné je, aby správní soud v odůvodnění rozhodnutí postihl všechny stěžejní námitky žalobce, což může v některých případech konzumovat i reakce na některé dílčí a související námitky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014 č. j. 7 Afs 85/2013-33). Soud rovněž může pro stručnost odkázat na část odůvodnění rozhodnutí správního orgánu, s nímž se ztotožní. Ústavní soud konstatoval, že „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (viz náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015 č. j. 9 As 221/2014-43, ze dne 29. 3. 2013 č. j. 8 Afs 41/2012-50, ze dne 6. 6. 2013 č. j. 1 Afs 44/2013-30, ze dne 3. 7. 2013 č. j. 1 As 17/2013-50, nebo ze dne 25. 2. 2015 č. j. 6 As 153/2014-108). Stejně závěry se pak vztahují i k rozhodování druhostupňového správního orgánu.
31. Stěžejní otázkou sporu je, zda žalobkyně požadovaný formulář s informacemi podle § 115 ZEK žalovanému před uplynutím lhůty zaslala, či nikoli. Soud konstatuje podle obsahu správního spisu, že se tomu tak nestalo, a ztotožňuje se s rozhodnutími obou správních orgánů.
32. Ze správního spisu vyplývají tyto rozhodné skutečnosti:
33. Dne 2. 7. 2016 žalovaný zaslal žalobkyni, tehdy povinné osobě, z webového rozhraní přidělený formulář ART161 s poučením, že je umístěn na stránkách ESD <https://monitoringtrhu.ctu.cz> a napsal jí postup, jak se má zachovat pro případ technických problémů (uvádí zejména kontakt na pracovníka odboru informatiky žalovaného).
34. Dne 20. 7. 2016 pod č. j. ČTÚ-66 780/2016-610 žalovaný požádal povinnou osobu o poskytnutí informací podle § 115 ZEK vyplněním formuláře ART161 v systému ESD do 31. 8. 2016. Tato žádost byla povinné osobě doručena dne 22. 7. 2016 do datové schránky.
35. Dne 25. 8. 2016 žalovaný z webového rozhraní odeslal povinné osobě upozornění, že do dne 31. 8. 2016 má odevzdat požadovaný formulář a „[v] případě, že máte přidělené formuláře již odevzdané (ikona „formulář odevzdaný na ČTÚ (nelze editovat)“), berte tento e-mail jako bezpředmětný.“
36. Dne 6. 9. 2016 žalovaný z webového rozhraní odeslal povinné osobě urgenci, že dosud od povinné osoby formulář neobdržel. Současně povinnou osobu upozornil, že neodevzdání formuláře je považováno za správní delikt podle § 118 odst. 22 písm. a) ZEK, za který povinné osobě hrozí ve správním řízení pokuta až do výše 2 000 000 Kč.
37. Dne 20. 10. 2016 žalovaný příkazem uznal povinnou osobu vinnou, že ve stanovené lhůtě mu nepředložila informace stanovené formulářem ESD ART161, tím se dopustila správního deliktu podle § 118 odst. 5 písm. b) ZEK. Za toto porušení jí žalovaný uložil pokutu ve výši 15 000 Kč. V odůvodnění žalovaný mimo jiné uvedl, že na žádost povinná osoba nereagovala, zůstala nečinná, ani nepožádala o náhradní termín pro splnění zákonné povinnosti. Uvedený příkaz byl povinné osobě doručen dne 24. 10. 2016, ta shodného dne proti němu podala odpor.
38. Dne 27. 10. 2016 žalovaný zaslal povinné osobě vyrozumění, že podáním odporu se příkaz ruší a bude pokračovat v řízení. Poučil povinnou osobu, že je oprávněna navrhopvat důkazy do dne 3. 11. 2016, kdy od 13:00 hodin do 15:00 hodin v sídle žalovaného má možnost seznámit se podklady spisu. Vyrozumění bylo povinné osobě doručeno dne 31. 10. 2016.
39. Dne 3. 11. 2016 v době od 14:00 hodin do 14:45 hodin v sídle žalovaného povinná osoba při nahlížení do spisu v protokolu potvrdila, že od žalovaného obdržela výzvu k vyplnění formuláře do datové schránky. Uvedla, že až do doručení příkazu nevěděla, že formulář zůstal neodevzdaný.

Na místě předložila vlastní analýzu notifikačních e-mailů, že e-maily odeslané žalovaným neobdržela [e-maily ze dnů 14. 4. 2016 (tento s poznámkou „asi s touto kauzou nesouvisí“, 2. 7. 2016, 25. 8. 2016 a 6. 9. 2016) a žádala o vyjádření, zda má formulář dodatečně vyplnit, tuto informaci obdržela. Zavázala se, že formulář téhož dne vyplní, a žádala o zastavení řízení. K protokolu povinná osoba připojila v příloze analýzu došlých e-mailů, podklady pro formulář a žádost o zastavení řízení. Na třetí straně analýzy povinná osoba uvádí, že „[o]chrana proti nevyžádané elektronické poště je legitimní na obou stranách, tedy jak na straně ČTÚ, tak na straně IT8“, v poznámce pod čarou uvádí „ochrana značkováním a přepisováním obálkové adresy odesílatele“ a „ochrana kontrolou obálkové adresy odesílatele“. Za příčinu problému povinná osoba považuje, že „[p]rávděpodobně došlo v srpnu 2014 nebo později ke změně konfigurace poštovního serveru ČTÚ, od té doby nejsou z tohoto serveru do serveru IT8 doručovány žádné zprávy“.

40. Dne 4. 11. 2016 povinná osoba zaslala žalovanému písemnost dodatek k nahlížení do spisu, v něm mimo jiné uvádí, že „v minulosti vždy poskytovali požadované informace a kdykoliv jsme byli upozorněni na nějaký nedostatek, řešili jsme ho obratem...“).
41. Z historie akcí formuláře z ESD ART161 vyplývá, že dne 3. 11. 2016 v 15:45 hodin byl povinnou osobou uložen a odevzdán, dne 4. 11. 2016 v 11:10 hodin byl žalovaným vrácen povinné osobě jako odesílateli, dne 4. 11. 2016 v 16:36 hodin byl povinnou osobou uložen a o minutu později jej povinná osoba odevzdala žalovanému, který dne 8. 11. 2016 v 10: 27 hodin jej verifikoval.
42. K námitkám uvedeným v prvním žalobním bodu soud na základě výše popsanych skutečností vyplývajících ze správního spisu uvádí, že z žádného důkazu, který by byl součástí správního spisu, nevyplývá, že by žalobkyně formulář v systému ESD ART161 v požadovaném termínu žalovanému podle § 115 ZEK předložila. Soud se proto neztotožnil s tvrzením žalobkyně, že požadovaný formulář žalovanému před uplynutím lhůty zaslala.
43. Žalobkyně namítá, že ačkoliv rozkladový orgán v napadeném rozhodnutí citoval její námitku týkající se nejasné definice splnění povinnosti vyplněním formuláře webové aplikace, nijak se k ní nevyjádřil. Soud se se žalobkyní neztotožnil. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně v rozkladu ze dne 16. 12. 2016 ve třetím odstavci na straně 3 uvedla, že „[p]oskytnutí informace formou elektronického sběru dat prostřednictvím webové aplikace v zákoně není blíže specifikováno. Nelze tedy s určitostí posoudit, jaký přesný význam pojem ‚poskytnutí informace‘ v takovém případě má (tedy jakým okamžikem je povinnost splněna).“ Uvedenou argumentaci rozkladový orgán zmínil v prvním odstavci na straně 6 napadeného rozhodnutí, v pasáži shrnující rozkladové námitky. Žalovaný se touto otázkou zabýval následně v druhém odstavci str. 7 napadeného rozhodnutí, kde citoval právní úpravu článku 2 písm. c) Všeobecného oprávnění č. VO-S/1/07.2005-9, ve znění pozdějších změn, podle kterého „fyzické a právnické osoby poskytující služby elektronických komunikací podle § 8 odst. 1 písm. b) zákona poskytují Úřadu na jeho žádost informace podle § 115 zákona prostřednictvím systému elektronického výkaznictví, pokud Úřad nestanoví v žádosti podle § 115 jinak“. V části, v níž se již rozkladový orgán s jednotlivými námitkami vznesenými žalobkyní v rozkladu vypořádává, se žalovaný vyjádřil i k předmětné námitce údajné nespecifikované formy poskytnutí informace ve třetím odstavci str. 11 napadeného rozhodnutí, v němž na uvedenou právní úpravu odkázal. Soud se s uvedeným ztotožňuje a doplňuje, že podle § 115 odst. 1 ZEK v rozhodném znění *povinná osoba poskytne Úřadu na jeho žádost a v jím stanovené přiměřené lhůtě, formě a rozsahu úplné a pravdivé informace včetně finančních a údaje a podklady, které jsou nezbytné k plnění činností, k nimž je podle tohoto zákona Úřad příslušný. Součástí žádosti Úřadu je odůvodnění včetně uvedení účelu, pro který Úřad informace, údaje a podklady vyžaduje. Úřad nevyžaduje více informací, než je přiměřené účelu, pro který jsou získávány.* Podle § 118 odst. 5 písm. b) ZEK *právnická nebo podnikající fyzická osoba jako povinná osoba se dopustí správního deliktu tím, že nepředloží informace, údaje nebo podklady vyžádané Úřadem podle § 115.*
44. S ohledem na citovanou právní úpravu lze shrnout, že žalovaný se dostatečně shora uvedenou dílčí námitkou zabýval, neboť podle citované právní úpravy informace podle § 115 ZEK byla

žalobkyně povinna žalovanému poskytnout prostřednictvím systému elektronického výkaznictví systému ESD požadované informace podle § 115 ZEK.

45. Byť žalobkyně tvrdí, že nedisponuje žádnou zpětnou vazbou, např. doručenkou, kterou by svá tvrzení doložila, soud odkazuje na sedmý odstavec str. 3 rozhodnutí prvostupňového orgánu, že „i přes nedoručení e-mailu o potvrzení odevzdání formuláře, se účastník řízení může o odevzdání formuláře přesvědčit přímo v aplikaci ESD. Při postupném ukládání dat do formuláře i při následném odevzdání formuláře se mění ikona znázorňující momentální stav formuláře. Účastník řízení má zároveň možnost nahlédnout i do historie formuláře, ve které se zobrazují veškeré kroky, které se s formulářem udály, včetně informace o datu a čase, kdy byly provedeny.“ Rozkladový orgán v prvním odstavci str. 9 doplnil, že „[f]ormulář byl v době nahlížení do spisu nevyplněný, a v historii formuláře tak nemohl být uveden žádný záznam o provedené akci s formulářem.“ Soud k uvedenému dodává, že žalobkyně pouze vlastní nečinností se dostala do situace, kdy bylo vedeno s ní správní řízení. Žalobkyně měla možnost otevřít historii formuláře, přesvědčit se, zda formulář odeslala či nikoli. Žalobkyně neuvádí, potažmo nedokládá, jaká okolnost jí v takové kontrole zabránila či že by této možnosti využila.
46. Žalobkyně dále tvrdí, že předložení e-mailové zprávy jako potvrzení o doručení formuláře není možné pro technickou chybu žalovaného. Soud ze spisového materiálu technickou chybu na straně žalovaného, který zasílá notifikační e-maily cca 2 500 subjektům, neshledal. Prvostupňový orgán v šestém odstavci str. 4 uvedl, že „[z] analýzy došlých e-mailů vyplynulo, že účastníku řízení nebyly informační ani urgenční e-maily ohledně formuláře ART161 doručeny. Toto potvrdili i příslušní pracovníci Úřadu. Úřad však v této věci dodává, že účastníku řízení byla doručena žádost o předání informací do jeho datové schránky, která je pro splnění povinnosti rozhodující...“ V prvním odstavci str. 10 napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl „[k] zasílání notifikačních e-mailů správní orgán II. Stupně opakovaně uvádí, že aplikace ESD vykazuje pouze skutečnost, že e-maily byly odeslány z aplikace, nikoliv skutečnost, že byly doručeny. Skutečnost, že notifikační e-maily byly ze strany Úřadu skutečně odeslány, pouze nebyly účastníku řízení doručeny, byla potvrzena kompetentními pracovníky Úřadu z oblasti informatiky. Nedoručení těchto e-mailů tak žádným způsobem nedokládá chybovost aplikace ESD.“ Soud k uvedenému dodává, že žalovaný se ve vztahu k žalobkyni choval obvyklým způsobem, jak je uvedeno shora, zaslal jí informační i urgenční výzvu ke splnění její povinnosti. Žalobkyně, i když tvrdí, že tyto výzvy neobdržela, ačkoli jí byly zaslány žalovaným z jeho systému, musela si být vědoma své povinnosti. Je tomu tak proto, že jí byla výzva k zaslání předmětného formuláře zaslána žádostí ze dne 20. 7. 2016, kterou si převzala dne 22. 7. 2016. Současně i proto, že zákonem předpokládaným způsobem žalobkyně nejednala poprvé, nýbrž byla již zkušenou v zasílání formulářů, jak sama potvrdila v dodatku k nahlížení do spisu ze dne 4. 11. 2016, že *v minulosti vždy poskytovala požadované informace a kdykoli byla upozorněna na nějaký nedostatek, řešila ho obratem*. Soud proto konstatuje, že žalobkyně si musela být vědoma, že v určitém časovém okamžiku byla povinna chovat se zákonem předpokládaným způsobem a vyplnit předmětný formulář, neboť jak uvedl prvostupňový orgán ve čtvrtém odstavci str. 6 rozhodnutí, žalobkyně „*vykonává podnikatelskou činnost v oboru elektronických komunikací od roku 2010*“.
47. Námitka žalobkyně, že e-mail zasílaný žalovaným při změně stavu formuláře neobsahuje žádné bezpečnostní prvky, jeho pravost tak může být zpochybněna, je nedůvodná. Jak totiž vyplynulo ze shora popsané situace, při postupném ukládání dat do formuláře i při následném odevzdání formuláře se mění ikona znázorňující momentální stav formuláře. Jak bylo již konstatováno, žalobkyně měla možnost nahlédnout do historie formuláře, ve které se zobrazily veškeré kroky, které s formulářem učinila, včetně informace o datu a čase, kdy je provedla. Žalobkyně i před tím, než došlo k právě projednávané situaci, formuláře zpracovávala, evidentně problémy s nimi neměla, přitom až nyní tvrdí, že jeho pravost může být zpochybněna. Nelze opomenout, že formuláře jsou jednotlivým podnikatelům přiděleny individuálně. Pokud měla žalobkyně nějaké pochybnosti, pak neuvedla, co jí bránilo, aby je včas žalovanému sdělila, neboť jak vyplývá z webového rozhraní, žalovaný upozornil, že „*pokud budete mít dotazy týkající se vyplňování údajů do*

formulářů, obraťte se prosím na výše uvedené kontaktní osoby“. Správní spis žádné konkrétní pochybnosti na bezpečnostní prvky formuláře od žalobkyně neobsahuje.

48. Poukaz žalobkyně, že žalovaný neuvažuje o tom, že by všem povinným osobám a pro budoucí formuláře vystavoval automaticky potvrzení, a proto nelze vyloučit opakování situace, soud považuje za irrelevantní. Soud se ztotožňuje se žalovaným, kterému platná právní úprava ZEK neukládá povinnost, aby povinným osobám vystavoval automaticky potvrzení. Takový podnět žalobkyně se soudu jeví jako nadbytečný i za situace, že žalobkyně může informace o doručení formuláře zjistit z jeho historie, jak je popsáno shora, a též i proto, že *„jeden formulář může být vrácen k doplnění i několikrát (v extrémních případech například i 10krát), přičemž počet podnikatelů je cca 2500“*; jak uvedl žalovaný ve druhém odstavci str. 9 vyjádření k žalobě. Přitom žalovaný se vyjádřil tak, že na individuální žádost o zaslání potvrzení je schopen reagovat, v rámci dobré správy.
49. Žalobkyně dále namítá, že požadované informace předložila v náhradním termínu. Ze shora popsaného obsahu správního spisu vyplývá, že žalovaný zaslal žalobkyni nejprve dne 25. 8. 2016 upozornění, že dne 31. 8. 2016 jí končí termín pro odevzdání formuláře, a dne 6. 9. 2016, což je již po termínu odevzdání formuláře, jí odeslal urgenci, že dosud formulář od žalobkyně neobdržel, kdy ji současně upozornil na možnost vedení správního řízení. Žalobkyně tedy nevyplnila formulář po této urgenci, nýbrž až poté, co se dne 3. 11. 2016 v době od 14:00 hodin do 14:45 hodin seznámila se spisem, odevzdala jej dne 3. 11. 2016 v 15:45 hodin v průběhu správního řízení. Současně žalobkyně nedoložila, co jí bránilo formulář odevzdat bezprostředně po obdržení příkazu, na který reagovala odporem, popř. současně s odporem. S ohledem na uvedené shledal soud tuto námitku nedůvodnou.
50. V další díčí námitce žalovaná upozorňuje, že není zřejmé, kterým okamžikem přechází poskytnuté informace na žalovaného. Taková povinnost byla splněna verifikací, o níž se však nevyhotovuje protokol a při změně formuláře přestává verifikace platit. Soud k této argumentaci odkazuje na shora citované ustanovení § 115 odst. 1 ZEK, ze kterého jednoznačně vyplývá, že pro výkon působnosti a především regulace trhu je nezbytné, aby žalovaný měl možnost po povinných osobách vyžadovat relevantní informace. Znamená to, že pro zajištění prostředků pro řádný výkon činností žalovaného je důležité, aby žalovaný disponoval informacemi, údaji a podklady nezbytnými k jeho činnosti. Jinými slovy lze konstatovat, že pokud povinná osoba zašle žalovanému informace, které žalovaný vyhodnotí za relevantní tím, že je verifikuje, tím okamžikem povinná osoba splnila svou povinnost vůči žalovanému. Jak již bylo uvedeno shora, namísto protokolu o verifikaci lze nahlédnout do historie formuláře, v němž se tato skutečnost zobrazí. Pokud žalovaný formulář vrátí k opravě či doplnění informací, pak povinná osoba svou povinnost informace předložit nesplnila.
51. Dále žalobkyně namítá, že o vrácení formuláře zpět povinné osobě není povinná osoba prokazatelně žalovaným informována. Tato argumentace je lichá. Jak již bylo konstatováno shora, povinná osoba má možnost v historii formuláře kdykoli zjistit aktuální stav náhledem do ESD, soud proto nepovažuje za nutné, aby žalovaný o vrácení formuláře k jeho doplnění, opravě, či jiné změně, informoval povinnou osobu. Tuto povinnost mu ZEK ani neukládá.
52. V další dílčí námitce žalobkyně tvrdí, že žalovaný nezkoumal způsob spáchání správního deliktu a nevysvětlil změnu stavu formuláře mezi jeho prvním odevzdáním a zahájením správního řízení. Soud k této dílčí námitce uvádí, že způsob spáchání správního deliktu zmínil v osmém odstavci str. 5 rozhodnutí prvostupňový orgán a ve třetím odstavci str. 10 žalovaný. Soud na tato vyjádření pro stručnost odkazuje a doplňuje, že odpovědnost žalobkyně je objektivní, nepožaduje se zavinění. Změnu stavu formuláře do zahájení správního řízení nelze řešit, jelikož podle historie formulář byl poprvé uložen dne 3. 11. 2016 v 15:45 hodin. Stalo se tomu tak v průběhu trvání správního řízení, nikoli před ním. Aby se takovou námitkou mohl žalovaný relevantně zabývat, pak by žalobkyně musela již ve správním řízení doložit, že formulář před tímto datem uložila prvostupňovému orgánu v systému ESD. Žádný relevantní důkaz o takovém tvrzení však

žalobkyně do spisu nedoložila ani správním orgánům, ani soudu. Shora zmiňovaný otisk obrazovky, který žalobkyně odmítla správním orgánům poskytnout, podrobně popsal žalovaný v posledním odstavci str. 8 a prvním odstavci str. 9 napadeného rozhodnutí tak, že žalobkyně při nahlížení do spisu dne 3. 1. 2016 předložila „*otisk obrazovky, který měl znázorňovat formulář odevzdáný v aplikaci ESD. Ikona znázorněná u předmětného formuláře vypovídala o stavu formuláře, který byl jak odevzdán, tak i zkontrolován a odsouhlasen pracovníkem Úřadu. V této souvislosti správní orgán II. stupně dodává, že stary formuláře ‚Odevzdáný na ČTÚ‘ a ‚Verifikovaný (ověřený) formulář‘ jsou znázorněny odlišnými ikonami. Jak správní Orgán I. stupně dále v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, o těchto krocích však v historii formuláře na portále ESD v době nahlížení do spisu žádný takový záznam nebyl. Formulář byl v době nahlížení do spisu nevyplněný, a v historii formuláře tak nemohl být uveden žádný záznam o provedené akci s formulářem.*“ Prvostupňový orgán ve čtvrtém odstavci str. 3 rozhodnutí dále doplnil, že uvedený otisk obrazovky ze srpna 2016 „*[v]šak účastník řízení jako důkaz na podporu svých tvrzení dedodal*“. Soud konstatuje, že žalobkyně předložený otisk obrazovky k nahlédnutí, který ale není součástí spisu, jelikož jej žalobkyně odmítla správním orgánům k revizi poskytnout, a současně, který podle žalovaného neobsahoval dne 3. 11. 2016 v době od 14:00 hodin do 14:45 hodin standardní vyobrazení ikon, když v této době formulář nebyl v systému ESD ani uložen, natož verifikován, přesto ikona na otisku žalobkyně již vypovídala o tom, že formulář prošel kontrolou a odsouhlasením pracovníka žalovaného, se soudu jeví minimálně nevěrohodný. Podle historie systému ESD byl formulář poprvé vložen poté až v čase 15:45 hodin uvedený den. Tento rozpor na místě žalobkyně přitom neobjasnila, naopak poté uložila formulář do systému v 15:45 hodin. Žádné tzv. neformální informace, o jejichž předání se žalobkyně zmiňuje, nejsou i z uvedeného důvodu ve věci rozhodné.

53. Žalobkyně dále namítá, že jí nebyla doručena zpráva, aby doplnila chybějící údaje formuláře. Soud pro stručnost odkazuje na shora popsany obsah správního spisu, ze kterého vyplývá, že žalovaný zaslal žalobkyni dva e-maily, aby formulář žalovanému zaslala. Jeden před datem odevzdání formuláře a druhý po nerealizovaném datu k jeho odevzdání. Současně ze spisu vyplývá, že žalobkyně v předmětném oboru podnikala od roku 2010, svých povinností, které se opakovaly, a k nimž byla vyzvána prostřednictvím výzvy z datové schránky, si proto musela být vědoma. Je rozhodné, že výzvu prostřednictvím datové schránky obdržela a do poskytnuté lhůty formulář do systému ESD neuložila. Nebylo třeba zkoumat nečinnost žalobkyně před vydáním příkazu.
54. K tvrzení žalobkyně, že se o stavu formuláře dozvěděla až doručením příkazu, soud odkazuje na shora uvedené, a sice že žalobkyně měla možnost kdykoli do systému ESD nahlédnout a z historie formuláře by reálný stav věci zjistila. Podle soudu informace zasílané 2x až 3x ročně, může žalobkyně bez problémů přes systém ESD zkontrolovat.
55. Žalobkyně dále poukazuje na možnost aplikace § 120 odst. 6 ZEK.
56. Podle § 120 odst. 6 ZEK v rozhodném znění *právní osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila.*
57. Z uvedeného zákonného znění pro možnost vyvinění se žalobkyně v daném případě vyplývá, že žalobkyně musí prokázat, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno od ní požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila. Jinými slovy, důkazní břemeno leží na žalobkyni jako pachatelce přestupku. Soud konstatuje, že ze správního spisu nevyplývá žádný důkaz, na základě kterého by se soud mohl ztotožnit se žalobkyní, že vyvinula úsilí, aby zabránila porušení povinnosti. Obdobně tak prvostupňový orgán uvedl v šestém odstavci str. 5 rozhodnutí a žalovaný v posledním odstavci str. 12 napadeného rozhodnutí, na něž soud odkazuje. Rovněž žádným důkazem nebylo prokázáno, že by žalovaný svévolně měnil historii formuláře.
58. Žalobkyně dále nesouhlasí se žalovaným, že jejím jednáním došlo k ohrožení či narušení řádného chodu žalovaného, když informace po ní požadoval po více než dvouměsíčním odstupu. Ani v této dílčí otázce se soud se žalobkyní neztotožnil. Soud opět odkazuje na napadené rozhodnutí, kde ve druhém odstavci str. 9 žalovaný konstatoval, že „*[ú]častník řízení zkomplikoval a zpozdil*

ověřování těchto údajů potřebných pro přípravu analýz relevantních trhů, dále pro výkon státní statistické služby a mezinárodního vykazování, jak již konstatoval správní orgán I. stupně v odůvodnění napadeného rozhodnutí.“ K uvedenému soud doplňuje, že s ohledem na objektivní odpovědnost se následek odrazí ve výši stanovené pokuty. Žalobkyně se mylí, když se domnívá, že žalovaný po ní požadoval informace z formuláře až po dvou měsících. První e-mail zaslal žalovaný žalobkyni před skončením určené lhůty, že se blíží termínu odevzdání formuláře, druhý e-mail jí zaslal krátce po skončení lhůty, kdy ji urgoval k odevzdání formuláře, poté vydal příkaz. Žalovaný se informací domáhal tudíž v souvislosti s určeným termínem uložení formuláře.

59. Žalobkyně dále namítá, že lze pozměnit informace formuláře v systému ESD, má proto v tento systém narušenou důvěru. S touto argumentací se soud také neztotožnil. Ze správního spisu nevyplývá, že by takový zásah byl možný, aniž by jej druhý účastník nezaregistroval. V historii formuláře se totiž zobrazí jednotlivé kroky, které s ním byly učiněny jak ze strany žalobkyně – uložení a odevzdání, tak ze strany žalovaného – vrácení odesílateli a verifikace.
60. Ohledně námítky vztahující se k tzv. experimentu ze dne 24. 8. 2017, který popsala žalobkyně, soud poukazuje na § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podle něhož soud vychází při posouzení napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného správního rozhodnutí. Napadené rozhodnutí žalovaného bylo vydáno dne 29. 6. 2017. Události, které nastaly poté, již nemohou být předmětem soudního přezkumu v rámci soudního řízení správního. Z uvedeného důvodu se soud touto námitkou nezabýval.
61. Námitky prvního žalobního bodu soud neshledává důvodnými.
62. Ve druhém žalobním bodu žalobkyně tvrdí, že žalovaný nevzal v úvahu, že nebyl zcela funkční systém pro upozornění na změnu stavu formuláře. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně byla vyzvána k vyplnění formuláře žádostí ze dne 20. 7. 2016, kterou obdržela dne 22. 7. 2016. Ačkoli měla informace formulář poskytnout žalovanému do dne 31. 8. 2016, formulář vyplnila dne 3. 11. 2016 v 15:45 hodin. Žalobkyni však nefungovaly e-mailové zprávy, nikoli systém ESD. Takovou námitku ani žalobkyně neuplatnila.
63. Podle § 118 odst. 22 písm. a) ZEK v rozhodném znění bylo možno uložit pokutu do 2 000 000 Kč. Pokuta v daném případě byla uložena ve výši 10 000 Kč, pokuta tak byla uložena při samé spodní hranici zákonné sazby, ve výměře 0,5% z maximální možné výše. Při jejím stanovení prvostupňový orgán v šestém a sedmém odstavci str. 6 rozhodnutí správně zohlednil, že byla uložena „*ve výši odpovídající rozhodovací praxi Úřadu v druhově podobných věcech*“, s čímž se rozkladový orgán zejména ve druhém odstavci str. 11 napadeného rozhodnutí ztotožnil. S uvedeným se soud shoduje.
64. Žalobkyně dále namítá, že přestože věc žalobkyně byla svou povahou odlišná, rozkladový orgán výši pokuty odůvodnil odkazem na druhově obdobné věci. Soud se neztotožnil se žalobkyní.
65. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 21. 7. 2009 č. j. 6 Ads 88/2006-132 konstatoval, že „[...] *správní praxe zakládající legitimní očekávání je ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. Takovou praxí je správní orgán vázán. Jen taková správní praxe je doplněním psaného práva a je způsobilá modifikovat pravidla obsažená v právní normě*“ (viz také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005 č. j. 2 Ans 1/2005-57, ze dne 13. 8. 2009 č. j. 7 As 43/2009-52, nebo ze dne 22. 7. 2016 č. j. 5 As 21/2016-56).
66. Ze žaloby i vyjádření žalovaného vyplývá, že se jedná o první takovýto případ, a žalobkyně toto nespornuje, což samo o sobě znamená, že napadené rozhodnutí nemůže být v rozporu s ustálenou a dlouhodobou činností žalované v obdobných věcech, která by opakovaně potvrzovala určitý výklad a použití právních předpisů, když taková praxe vůbec ještě neexistuje. Případ žalobkyně právě demonstruje skutečnost, že správní praxe, jenž by byla ustálenou a dlouhodobou, se teprve

vytváří. Soud se nemohl ztotožnit ani s žalobkyní, že by žalovaný, popř. rozkladový orgán, vůči ní postupovali v rozporu s druhově obdobnými případy. Podnikání v oblasti elektronických komunikací je velmi specifickým podnikáním, které z povahy věci vyžaduje vyšší míru regulace i aktivitu dohledových orgánů, proto požadavek na splnění § 115 ZEK, včetně dodržení všech náležitostí či včasnosti poskytování příslušných informací je zcela předvídatelný a plně legitimní. Žádný exces ani svévoli v rozhodování prvostupňového i rozkladového orgánu soud v posuzovaném případě neshledal (viz výše uvedené posouzení jednotlivých žalobních námitek v tomto rozsudku, na něž soud pro stručnost odkazuje).

67. K argumentaci žalobkyně, že není její povinností kontrolovat, zda prvostupňový orgán obdržené údaje neztratil, soud uvádí, že v daném případě nebylo ničím prokázáno, že by nějaké informace od žalobkyně vztahující se k formuláři ESD ART161 správní orgán ztratil. Naopak žalobkyně ničím neprokázala, že by požadované informace prvostupňovému orgánu před datem 3. 11. 2016 15:45 hodin poskytla. K námitce, že rozkladový orgán nezohlednil, že žalobkyně není významným podnikatelem na relevantních trzích, soud odkazuje na první odstavec str. 11 napadeného rozhodnutí, kde tato skutečnost je vyhodnocena.
68. Námitku žalobkyně, že v příštím období bude vystavena vyššímu tlaku, aby neporušila své povinnosti, soud považuje za irelevantní, a dodává, že žalobkyně je povinna dodržovat zákon, stejně jako žalovaný správní orgán.
69. Navrhuje-li žalobkyně doporučení pro žalovaného pro příští období, soud uvádí, že nebylo zjištěno, že by žalovaný ve své činnosti jednal *contra lege*.
70. Námitky druhého žalobního bodu soud nepovažuje za důvodné.
71. V třetím žalobním bodu žalobkyně poukazuje na to, že prvostupňový orgán v jejích předchozích formulářích postupoval jinak než v jiných případech. Soud pro stručnost odkazuje na shora uvedený výklad a doplňuje, že ze správního spisu pochybení žalovaného, ani nepředvídatelný postup zjištěn nebyl. Shodně jako v předchozích případech žalovaný informoval žalobkyni o nadcházejícím termínu odevzdání formuláře a zaslal jí urgenční e-mail. Nebyl povinen jí podle ustanovení ZEK telefonovat či jiným způsobem se dožadovat, aby splnila svou povinnost, o níž věděla, že ji vůči prvostupňovému orgánu má. Nadto jí taková povinnost byla nepochybně již známa, protože se pravidelně (2x až 3x) ročně opakuje. Pokud by žalobkyně své povinnosti řádně a včas splnila, nemuselo s ní být vedeno správní řízení.
72. Námitky třetího žalobního bodu nejsou důvodné.
73. Pro úplnost soud dodává, že žalobkyně upozornila, že se pokusila se žalovaným po podání žaloby vést jednání k mimosoudnímu řešení sporu, což žalovaný odmítl. K tomu soud poznamenává, že žalobkyni, pokud nechtěla vést soudní řízení, nic nebránilo žalobu, kterou již podala k soudu, vzít zpět.
74. Z výše uvedených důvodů dospěl městský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
75. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, kterému však v řízení procesní náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Žalobkyně pak nebyla v řízení procesně úspěšná.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno,

a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 6. listopadu 2020

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu